

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Η' 699

Τρίτη 25 Σεπτεμβρίου 1930

Πέμπτη 25 Σεπτεμβρίου 1930

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 1611 ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΣΑΚΑΛΩΦ Ο ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Διονύσιος ο Τρίκκης

Τὴν προσεχὴ Κυριακὴν τελοῦνται τ' ἀποκαλυπτήρια τῶν ἀναθηματικῶν πλακῶν τῶν μεγάλων τέκνων τῶν Ἰωαννίνων: τοῦ Διονυσίου τοῦ Φιλοσόφου, ἐπισκόπου Τρίκκης (Τρικκάλων), καὶ Μητροπολίτου Λαρίσης, ἐπαναστατήσαντος κατὰ τῶν Τούρκων, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἡμετέρας πατρίδος τῆς 1611, καὶ τοῦ Ἀθανασίου Τσακάλωφ, ἰδρυτοῦ τῆς τεκτονικῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ἧς ἐξήγηται τὸν ἐλθόντων Λαὸν καὶ προπαρασκευάσας τὴν μεγάλην ἀπελευθερωτικὴν Ἐπανάστασιν τῆς 1821.

Ὁ ἐπίσκοπος Τρίκκης Διονύσιος ἦτο ἄνθρωπος τὰ μᾶλλον φιλελεύθερος, ὑπὸ τῆς ψυχῆς δέσποιας, ὡς μαθητεύσας εἶπεν ἐν τῇ Νήσῳ Σχολῆν τῶν Φιλανθρωπῶν, καὶ ἐντυπωσιακῆς μορφώσεως, κατὰ τὴν ζωὴν ἡ ἐκείνη ἐποχὴν, ἦτο εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκπονήσθη τὸ ἔργον.

Μὴ δυνάμενος νὰ παρακολουθήσωμεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ βίου του, ἐλλείπει πηγὴν, εὐρίσκουμεν αὐτὸν περὶ τὰς ἡλικίας τῆς πρώτης δεκαετηρίδος τοῦ 17. ἄλλως ὥς ἐπίσκοπον Τρίκκης καὶ μητροπολίτην Λαρίσης, ὅτε, τῷ 1691, ἐκτεθεὶς πέναντι τῶν τουρκικῶν Ἀρχῶν, διὰ τὰς τελευθερωτικὰς του ἐνεργείας, κατέφυγεν εἰς τὰ Ἄγρια, ὡς μαρτυρεῖ τὸ σκεπτικὸν ἡμετέρων Θεσσαλῶν τραγουδί.

Ἐνας πασιᾶς βεβήκει στήν Νευρόπολην. Μὲ δυὸ τρεῖς χιλιάδες Τούρκους διώκει (λεχτοὺς).

Ἀρματολὸς γυροῦν, Κλέφτης κυνηγᾷ. Γουδεὶ τὸν Δεσπότη, τὸν νετλὴ-παπᾶ, Που ζώσθηκε τὴν πάλλα κ' ἦγε σὲ (βουρὰ).

Ἀρματολὸς καὶ Κλέφτης μὲ τ' ἀνὴρ (δέρφια του).

Κ' ὅλα του τὰ ξαδέφια καὶ τ' ἀνὴρ (ψιὰ του).

—Ποὺ εἶσαι, Δεσπότη Κλέφτη καὶ (γυροματικῆ).

Ἐλὰ νὰ προσκυνήσῃς μὲ τ' ἀδερφιά σου Κ' ὅλα σου τὰ ξαδέφια καὶ τ' ἀνὴρ (ψιὰ σου).

Ἄν θέλῃς ν' ἀπολάβῃς δόξας καὶ τιμᾶς. Δικό σου ἀρματολὶ ὅλα τ' ἄγρια.

—Ἐγὼ δὲν προσκυνᾶω Τούρκους ἀ- (πιστοὺς).

Μὴν θὰ τοὺς πολεμᾶς μὲ τ' ἀδερφιά σου Κ' ὅλα μου τὰ ξαδέφια καὶ τ' ἀνὴρ (ψιὰ μου).

Ὡς ποὺ νὰ πιστευτοῦνε πὸ τὸν (τόπο μας).

Καὶ πάνε κατ' ἀνέμου, πέκει ποῦρθενα.

Καθαίρεθείς διὰ τοῦτο, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ μὴ δυνήθει νὰ καταστήσῃ τ' Ἄγρια κέντρον τῆς ἐπαναστατικῆς του ἐπιχειρήσεως, κατέφυγεν εἰς τὴν πατρίδα του Ἠπειρὸν καὶ ἐκείθεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ Ἰσπανίαν, ἔνθα, φαίνεται, συνητήθη μετὰ τὸν Γάλλον εὐπατρίδην Κάρολον Γουζιάγον Δούκα τοῦ Νεβέρ, συγγενεὺς οὗτος μετὰ πολλῶν ἡγεμόνων Οὐρανῶν τῆς Δύσεως, καὶ ἀπὸ τῶν Παλαιολόγων ἐκ Θεσσαλονίκης, ἔκρινεν τὴν καταγωγὴν, ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέαν τοῦ κληρονόμου τῶν ἐκ τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου δικαιωμάτων πρὸς τοῦτο δὲ ἀπέστειλεν ἀντιπροσώπους αὐτοῦ ἵνα συνηγορήσῃ μετ' ἀπόντων τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ Τουρίᾳ σημανόντων Χριστιαν-

τῶν. Ἡ ἐμφάνισις ἐπὶ τῇ σκηνῇ τῆς τουρκοκρατούμενης Ἑλλάδος τοῦ Δουκὸς τούτου, ὡς ἀπογόνου μάλιστα τῆς τελευταίας ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορικῆς Οἰκογενείας τοῦ Βυζαντίου, ἡλεκτρικὸς μεγάλως ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ὄχι μόνον τὸν τουρκοκρατούμενον Ἑλληνισμόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνυποδούλους χριστιανούς Ἀλβανούς, Μαυροβουνιώτας καὶ Σέρβους, εἰς δὲ τὸν περισσότερον ἐνθουσιασθέντων ἦτο καὶ ὁ Διονύσιος οὗτος, ὅστις, ἐπιστρέψας, ἐγκοιμήθη τῷ 1911, ἐν τῇ μεταξὺ Ραδοβίτzu καὶ Κερασόβου, χωρίῳ τῆς Παράμυθιας, ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁποῦθεν ἐξεκίνησεν, ἐπὶ κεφαλῇς ἐξακοσίων ἀπεροπολέων χωρικῶν, ὁπλισμένων διὰ ροπαλῶν, ἐλλείψει δὲ πυλῶν, κατέβη εἰς τὰ Ἰωάννινα τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1612, ἐνέκηρξε τὸ Διοικητήριον, ὅπου ἦτο κτισμένον εἰς τὰ Λιθαρία, (ὅπου νῦν οἱ μεγάλοι στρατώνες τοῦ Πεζικοῦ), ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατέκειτο ὁ Διοικητὴς τῆς Ἠπείρου Ὁσμάν-πασίας, ὅστις, διεφυγὼν ἐκ τινος παραθύρου μετὰ τῆς οἰκογενείας του, διεσώθη μετ' ὅλης τῆς ὀλιγαριθμοῦ φρουρᾶς του καὶ τοῦ μαυροβουνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως εἰς τὸ φρούριον, ἔνθα κατέκρινον προνομιᾶκῶς οἱ χριστιανοὶ Ἰωαννῖται.

Ὁ Διονύσιος ἐγένετο οὕτω κύριος τῆς ἐκτὸς τοῦ φρουρίου τουρκικῆς συνοικίας τῶν Ἰωαννίνων, ἀφ' οὗ ἐφόρυσεν ὅσους, ἡδυνήθη, ἀόπλους Τούρκους τὴν δὲ ἑκαύτην Κυριακὴν οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ καταφυγόντες, Τούρκοι: πασιᾶς, στρατιῶται, καὶ πολλοί, μὴ ἀκούοντες πυρὸς βολισμοῦ, οὐδ' ἐπιθέσιν εἰνα βλέποντες ὑπὸ τῶν εἰσβαλόντων ἐπαναστατῶν, ἀνεθάρρουν καὶ ἐξῆλθον εἰς τὰς ἐσάλας, ἰδόντες δὲ τοὺς ἐπαναστάτας ἀόπλους καὶ πληροφρονηθέντες περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ποιότητος αὐτῶν, ἐξῆλθον ἐπιφανοί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ἤρξαντο σφάζοντες τοὺς μὴ σπεύδοντας ἐξ αὐτῶν νὰ σωθῶν διὰ τῆς φυγῆς, ἐν οἷς καὶ πλείστους περὶ τοὺς τριακοσίους τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ Ἰωαννινοῦ, ὡς φησὶ φρονούντων πρὸς τὸν Διονύσιον.

Ὁ Διονύσιος, ὅς ὡς εἶδε τὴν ἔξοδον τῶν Μωμεθιανῶν ἐκ τοῦ φρουρίου, μέγας μόνος, κατέφυγεν εἰς τὸ μέγα σπήλαιον τῆς βραχόδους βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τοῦ φρουρίου, ἔνθα συλλήφθηκε, προσήχθη εἰς τὸν Πασᾶ, ὅστις διέταξεν ἀσπάζειν τοὺς δημίους καὶ τὸν ἑαδραν ζωντανόν, καὶ τὸ μὲν σῶμά του, διατεμαχισθὲν, ἐρρίφθη εἰς τοὺς σκύλους πρὸς βρώσιν, τὸ δὲ δέμα του, μετὰ τῆς κεφαλῆς του, ἐμπλησθὲν δι' ἀχέρου, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Πασᾶ ὡς τρόπαιον πρὸς τὸν Σουλτάνον, εἰς ἐνδεικν τῆς νίκης του καὶ τῆς καταστολῆς τῆς ὡς μεγάλῃς καὶ σπουδαίας, κατὰ τὰ συνηθισμένα, παραστάσεως: ἄρρενος ἐκείνης: ἐπαναστάσεως.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαναστατῶν συλληφθέντες ζῶντες, καθὼς καὶ οἱ ἐνοχοποιηθέντες ἐκ τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ Ἑλλήνων ὡς ὅτι δοὶ τοῦ Διονυσίου, εὗρον μαρτυρικῶς τὸν θάνατον, ἄλλοι μὲν συβλιωθέντες ζῶντες καὶ ψηφέντες ἐπὶ πυλῶν, ἄλλοι δὲ ριφθέντες ἐπὶ μεγάλων πυλῶν, ἄλλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰ τοιγγέλια ἐκ τῆς ἀνα-

τολικῆς προσόψεως τοῦ μικροῦ φρουρίου τῶν Λιθαριῶν καὶ ἄλλοι δ' ἄλλων σκληροτάτων μαρτυρίων παρεδόθησαν εἰς τὸν θάνατον. Οὕτως ἔληξεν τὸ ἄφρον ἐκεῖνο ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ ἐνθουσιώδους υπερπατριώτου Διονυσίου, ἐνεκα τοῦ ὁποίου αὐτὸς μὲν ἀνεματίσθη ἐπ' ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν ἀνεπαίσθητον καὶ καθηγητὸν τῆς ἐν τῇ Νήσῳ πανεπιστημιακῆς Σχολῆς τῶν Φιλανθρωπῶν καταστροφῆς ἐνεκα τοῦ κινήματός του, Μαξίμου τοῦ Πελοποννησίου, οἱ δὲ προνομιᾶκῶς οἰκοῦντες ἐν τῷ φρουρίῳ Ἰωαννῖται ἐξώσθησαν ἐξ αὐτοῦ, κατελθόντων τῶν ἐκτὸς τοῦ φρουρίου οἰκούντων Τούρκων τὰς οἰκίας των, δυνάμει σουλτανικοῦ φερμανίου.

Β. Ἀθανάσιος Τσακάλωφ

Υδραῖος ἐμποροπλοίαρχος, καλούμενος Ἰωάννης Λαζάρου Δρένις, εἶχε μεταβῆ εἰς Παρίσι πρὸς διακανόνισιν χρηματικῆς διαφορᾶς, ἣν εἶχε μετὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ἐκ τοῦ ἐπιστημίου παραλίου τινος γαλλικῆς πόλεως, ἀποκεκλεισμένης θαλάσσης ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ Στόλου. Κατ' ἐκεῖνον ἀποκέντρω συνοικίᾳ τῶν Παρισίων, καθὼς ἐνδεής, καὶ παρ' ὀλίγων Ἑλλήνων ἐγνωρίζετο, ἀποθανὼν δὲ τῷ 1814, ἐρρίφθη ἀκέραιος, ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἐξω τῆς πόλεως, κατὰ τὰς τότε θάλας ἰδέας τῶν Καθολικῶν πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐπροξένησε φρικτὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρεπιδιωκόμενους Ἑλληνας ἐν Παρίσι, εἰς τὴν συνελθόντες εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Μακεδόνα Στεφάνου Ζαλίκη (ἡρώτερον Τσιαλίκη) εἰς τὸ ὁποῖον συνήρχοντο κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἵνα συνδιαλέγονται καὶ συμβουλεύονται, ἐσχολάζαν τὴν ἀπάνθρωπον συμπεριφορὰν τῆς Γαλλικῆς Ἀστυνομίας. Γάλλος τότε φιλέλληνας, διατελέσας προεβλήτης τῆς Γαλλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ Κόμης Ντε Σιουαζέλ, συνεβούλευσε τοὺς νὰ συμπήξουν Ἑλληνικὴν Ἐταιρείαν, ἣ ὁποία νὰ συσκέπτεται διὰ πᾶν ἀφορμὴν τὸν Ἑλληνισμόν ἐν γένει καὶ τοὺς ἐν Γαλλίᾳ Ἑλληνας ἰδιαιτέρως.

Τὴν γνώμην ταύτην ἀποσπέντες οἱ Ἑλληνες, ἀπεφάσισαν τὴν ἀμέσων πραγματοποιήσιν αὐτῆς καὶ ὠνόμασαν πενταμελὴ Ἐπιτροπὴν πρὸς σύνταξιν τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐταιρείας. Ταύτην δὲ ἀπήρτισαν ὁ Κόμης Ντε Σιουαζέλ, ὁ Ἀθανάσιος Τσακάλωφ, ὁ Γρηγόριος Ζαλίκης, ὁ Στέφανος Χατζημύσχου, καὶ ὁ Πέτρος Σκυλίτσας Ὀμηρίδης. Συζητηθέντες καὶ ἐγκριθέντες τὸ σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας ὁ Ντε Σιουαζέλ, Γενετὸς Γραμματεὺς καὶ Ταμίας ὁ Χατζημύσχου, καὶ Ἀντιπρόεδρος ὁ Ζαλίκης. Οἱ Ἐταῖροι προκατέβαλον πάντες χρηματικὸν τι ποσὸν διὰ τὴν ἐνοικίαν καταλήψεων οὐκ ἰσχυρῶς, διὰ τὴν πρώτην ἐγκαταστάσιν τῶν Γραφείων τῆς Ἐταιρείας καὶ τὴν πρώτην θύραν τοῦ ὀφίκο.

Οὕτως ἤρξατο τὸ ἔργον αὐτῆς τῆς Ἐταιρείας, ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας «Ἑλλήνων καὶ Ἑταίρων» καὶ ὑπὸ τὸν πόντον ἐν Γαλλίᾳ Τεσσαρῶν Στοιχ. Οἱ προσήλυτοι ὀρκίζοντο ἐννομεῖν τοὺς Προεδρεῖον καὶ φιλᾶτον τοῖς ἀλλήλοις καὶ τῆς Ἐταιρείας, ὅτις ἦτο ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑλλήνου, ἀπὸ τῆς τουρκικῆς δουλείας. Εἰς πάντα πρὸς τὸν τουρκοκράτορα, μετὰ τὸν ὅσον ὡς οὐκ ἐπὶ βούλῳν οὐκ ἔπρεπε εἰς τὴν Ἐταιρείαν, καὶ δὲ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, ὡς ὅτι ὁ ἑκαστὸς εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ χεῖρος συνδιαλέγεσθαι καὶ συλλογίζεσθαι τὰ κεφάλαια γράμματα Φ. Β. Μ. Α. ἢ λούνητα Φίλιας Ἑλληνικῆς Δουλείας.

Ἡ Ἐταιρεία ἐδέχτο ὡς μέλη καὶ ἀλλοδαπὸς φιλελευθέρων πεποιθέντων, διαμαρτυρῶν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἑταίρων πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς,

καὶ σημεῖα ἀναντιρροίως μεταξὺ δὲ τῶν ἑταίρων εἶχε τ' ἀριθμητικὰ στοιχεῖα, ἐμφαίνοντα καὶ τὸν βαθμὸν ἐκείνου.

Ὁ φιλόπατρις Κοραῖς δὲν μετέσχε τῆς Ἐταιρείας: ἐξ ἐχθρότητος πρὸς τὸν Ζαλίκη καὶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦτον Νικόλαον Ζαλίκη, βιβλιοφύλακα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, προφασισθεὶς ὅτι, ὡς μέλος γαλλικῆς τινος Ἐταιρείας, δὲν ἠδύνατο νὰ μετέσχε τῆς Ἑλληνικῆς, διότι, κατὰ τὸν ὅρον γανισμὸν αὐτῆς, εἶχαν ὅς ὡς νὰ μὴ γείνη μέλος οὐδεμιᾶ, ἄλλης Ἐταιρείας. Τὰς πληροφορίες ταύτας, ἀναφέρει ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης Φιλήμων, ἀρθεὶς αὐτὰς παρὰ τοῦ Ὀμηρίδου.

Ὁ Τσακάλωφ μεταβαίνων τῷ 815 εἰς Μόσχαν, ἔνθα ἐμπορεύετο ὁ πατήρ του Νικήφορος, κατήχησεν τινες ἐν Βουκουρεστίῳ, φθάσας δὲ εἰς Μόσχαν ἐμήνηεν εἰς τὰ τῆς Ἐταιρείας τὸν Νικόλαον Σκουφᾶν, ἐκ Κομποτίῳ τῆς Ἀρτης καταγόμενον, κατελθόντες δὲ ἀμφότεροι μετὰ ταῦτα εἰς Ὀδησσὸν καὶ συμπαραλαβόντες τὸν ἐκ Πάτμου Ἐμμανουὴλ Σάνθον, οἱ τρεῖς αὗτοι, συνέστησαν ἀνεξάρτητον τῆς ἐν Παρίσι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας, Ἐταιρείαν, ἐπὶ νέων βάσεων, τὸν αὐτὸν ἐκπαιδευτικὸν σκοπὸν, ἦτοι τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, ὀνομάσαντες αὐτὴν «Φιλικὴν Ἐταιρείαν». Εἰς αὐτὴν, μνησθέντες, προσελήφθησαν ἀμέσως οἱ Νικόλαος Γαλάτης, Ἀθανάσιος Σέκερης, Παναγιώτης Σέκερης, Ἀντώνιος Κιμζόπουλος, Ἀνδρέας Γαλῆς, Γ. Λεβέντης, Γρηγόριος Δικαῖος (Παπᾶ Φλέσσας) ὁ Μητροπολίτης Ὀδησσοῦ Ἰγνατίος (Ἑλλην) ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδαίος, (ὁ δὲ δρᾶσαι μετὰ ταῦτα ἐν Μεσολογγίῳ) καὶ ὁ Νικόλαος Παξιμάδης.

Τῷ 1820 ἐμνησθὲν εἰς τὰ τῆς Ἐταιρείας ὁ Ὑπασιστης τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος Α'. Στρατηγὸς Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ὅστις καὶ ἐγένετο στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς αὐτῆς. Συνεπεί τῶν ἀόκνων αὐτῆς ἐνεργειῶν, ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία ἐξετάθη πανταχοῦ, εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ρωσσίας, εἰς τὰς καριστερίας Ἡγεμονίας, τῶν ὁποίων ὁ ἡγετὸν Μιχαὴλ Σούτσος ἐγένετο Ἐταῖρος, εἰς ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, καὶ τὰς Νήσους. Κέντρον τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς ἡ Ἐταιρεία εἶχε τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἔνθα προσελήφθησαν τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ε' καὶ πολλοὺς ἀρχιερεῖς. Ἐν τῷ μεταξύ ἐν τῶν μελῶν αὐτῆς ὁ Ἰδακτικὸς Νικόλαος Γαλάτης, ἀνὴρ φίλος, κενόδοξος καὶ ἀπαιστος, φθάσας πρὸς τὸν σημεῖον ν' ἀπειλήσῃ, εἰ, εἰ μὴ ἀνελάμβανεν αὐτὸς τὴν πολιτικὴν ἀρχηγίαν καὶ ἐν διεκρίσει τὰ ὀικονομικὰ της, δὲ ἐπρόκειτο αὐτὴν εἰς τὴν τουρκικὴν δουλείαν. Τότε ὁ Τσακάλωφ μετὰ τινος ἀντιπροσώπου, παρὰ σφαιρῶν αὐτὸν εἰς τὴν νήσον Μήλον, δὴ πρὸς ἐνδοκίαν ἐργασίαν τὸν ἐφάρξαν κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1819.

Ἀναμνηστικὸς πρῶτος ἰδρυτῆς τῆς Ἐταιρείας ὁ Ἰωάννης Τσακάλωφ, καὶ συνιδρυτὴς ὁ Νικόλαος Σκουφᾶς. Ἐπειρῶν τῆς ἐπίσης καὶ ὁ Πάτριος Ἐμμανουὴλ Σάνθος, ἀλλ' ὅμως, βαλόντες ἐναντὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ἀλλοίφει τὸν τουρκοκράτορα, εἰς πάντα πρὸς τὸν Ἀθανάσιον Τσακάλωφ μόνον.

Ὁ Ἀθανάσιος Τσακάλωφ ὑπῆρξε μαρτυρὸς τῆς τοῦ Ἰωαννίτου Νικήφορου Τσακάλου, ἐμπορευομένου ἐν Ρωσίᾳ, ἐνεκα τοῦ ὁποίου καὶ ἐπερωποιοῦν τ' ὄνομα τοῦ πατρὸς εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ προσθήκη τῆς ρωσικῆς καταγωγῆς. Ὁ Τσακάλωφ, καὶ τῆς Βιστικῆς, τὸ γένος Γώγου. Ἡ ἀγενναὶς εὐειδέστατος, καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐπὶ τῷ σχολείῳ, μετὰ τὰ βιβλία ἀνὰ χεῖρας, ἀνηγορεύη ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Ἀλῆ-πασία καὶ ὀδηγήθη

1875

X. Χρηστοδασίλης

ЕГОНОТА

Είναι το ιδεώδες καρτ-ποστάλ δια στιγμιαίους φωτογράφους!!!